

לילכי ברגמן ב"השבדית והאהבה"
הודו לימד דודים

מלון, רחובות ראשיים, מופעי אמנות וכי רים. ואם זוהי באמת כל המעצמה המטילה חיתתה על העולם, אין עובדה מוזרה מזו.

מעשה שדיים

תור מלכות שדיים הגיע. הן מולכות עי תה בכיפה על בדי הקולנוע. נדמה כאילו כפה שד את במאי הקולנוע ומה שנחשב בשעתו כהעזה בולטת אינו היום אלא אביור חיוני לכל סרט המתכוון להיות מוצג גם בפני קהל. בשפע בלתי רגיל ניתן למצוא אותן לאחרונה על בדי תל אביב, כשהסנקציונאים, שהיו הראשונים למעשה השדוני, נותנים את הטון גם הפעם.

השבדית והאהבה (תמר, תל אביב; שבדיה) הוא סיפור על השבדית וחוסר האהבה. אהבה אין אבל מין לא חסר. איזה מין מין זה? לצרפתיה הוא משמש כסמל מסחרי, לא מריקאית תירוץ לביקור אצל הפסיכיאטר ולישראלית סעיף בתעודת הזהות. עבור השבדית זהו פשוט אמצעי תשלום. אפשר לקנות בו קפה, בקבוק בירה, טרמפ או גג ללילה.

החינוך מתחיל במשפחה. מה שיליבי הקטנה, שכמו רוב השבדים הידועים משפחה הוא ברגמן, לא יודעת על המין, מלמד אותה דוד טוב הנמצא תחת השפעת הבירה. לרוע המזל מתנגדים הוריה לחיי נוח כזה בגיל כה צעיר (16), שולחים אר תה למוסד בו היא לומדת כל מה ששכח הודו ללמד.

היא חוזרת הביתה. רק הדרך לגהנום רצופה כוונות טובות. הדרך לטשוקהולם רצופה בטרמפים, וכל טרמפ הוא שיעור נוסף בתורת הדודים. כשהיא מניעה ליעדה יש לה כבר נסיון לכלכלי עשיר בתורת המטבע העובר לסוחר בשבדיה.

מה שמפתיע לגבי השבדים הוא מוסר ההשכל: המין, כמו הפשע, אינו משתלם. לילכי הקטנה חוזרת למוסד להתחיל בס' בוב נוסף.

נערות לפאריס (זמיר, תל אביב, זני מרק). הוא סרט חינוכי לצעירות בלבד. חבל שהניסה למבוגרים בלבד.

הקשב! מתריע הגל החדש הדוני. פאריס היא לא מה שאתן חושבות. פאריס היא אולי העיר העליונה ביותר בעולם, אבל אר בע המשינות ממנה מתים מצער. מאכזבה מרעב. הומוסקסואלים מסחובבים בחובות. זאבים שוכבים במיטות. כיפות אדומות נכנסות להריון. מכספות זקנות דורשות שכרדירה. או בבקשה להפסיק לחלום על העיר הזאת. שבנה בבית. אחרת יקרה לכן בדיוק מה שקרה ללנה, ברברה ומאריאן — סטודנטיות שחזרות לאמנות שרצו להשתלם בפאריס.

מאריאן התחילה להביק מודעות. לנה התקבלה למכססה ציבורית. וברברה ניצבה ערומה לפני כיתת ציירים. שלושתן, על קיבה ריקה, חיפשו את האושר האבוד מן הבקר. עד תצות. מאריאן מצאה שדי, לנה — כושי, וברברה — הומוסקסואל. בשביל זה מוכרחים לנסוע לפאריס? במאי לאיזני מטיף ציונות בטרט צונן: מה חסר למולדת — לסקנדינביה? ואז אורות ברברה, שלא היה לה מול בחיים, רק שדיים, את מוזרתה וחוזרת ל מולדת. איכפת למישהו? כן. מדוע לא עשתה זאת בהתחלה?

קולנוע

סרטים

המלצה לשוני

הסנט ימליך ויאשר (מוגרב, תל אביב, רוג, חיפה; ארצות הברית) נראה מכבט ראשון יצירה נועזת ותוקפנית המ' כחנת להסרת המסכה מעל פני אחד המוס' דות המכונים והמעצבים את גורל העולם — הסינאט של ארצות הברית. כפי שבויים על ידי הנמרץ והפשטני שבבמאי הוליבוד, אוטו (אקסודוס) פרמינגר, מכיל סיפורו רבי המכר והסנסציוני של אלן דרווי, את כל הסממנים העשויים לזעזע את הסבריים שנבחרים הם דמויות אצילות, מוסריות, אידיאליסטיות או חכמות.

הסרט טובב סביב מצב פוליטי דמויני המפתה לערוך השוואות היסטוריות או לזהות דמויות ידועות בין גיבורי העלילה. קל לעשות זאת, שכן עיצוב הדמויות הן על ידי דרווי והן על ידי פרמינגר נעשה בצורה סטריאוטיפית מאוד.

נשיא ארצות הברית (פרנשוט טון) ממנה כשר החוץ אחת בשם לפינגוויל (הנרי פוני דה) הידוע כליברלי בהשקפותיו. מינויו זקוק לאישור הסינאט.

הרוב שיש למפלגת הנשיא בסינאט עשוי לאשר את המינוי בקלות לולא התערבותו של הסנאטור הרומני קולי (צ'ארלס ליה טון), הנוטר לפינגוויל, איבה אישית, דר רש לחקרו בפני תתועדה של הסינאט, בה מואשם המיועד לתפקיד שרה החוץ בפשע הגדול ביותר — קומניזם.

לפינגוויל מנסה להגן על עצמו בפני החעי דה, מוסר עדות שקר. הוא מעמיד את הירי

סגנית

מלכת המטבח

הישראלית

גב' בלנש נהן פגישה את מתכון השבוע:

שמחתי להודמנות שהוצעה לי להביא לקוראת המדור מעט מחויבות בשטח הבישול.

כי מי כמו עקרת בית יודעת שאכן חיות לא מועטות מוזמנות במלאכה זו.

התחרות על התואר "מלכת המטבח הישראלית" היה בה לגבי לא מעט מ' שום הוכחה כי הגיע הזמן להעניק לבי שול את המקום המיועד לו.

אך קודם שאתחיל, תרשו לי "וידוי" אישי קצר.

שני תחביבים לי: בישול ומוסיקה. לכאורה צרוף מורה.

אך מחשבה שניה תכוח כי שני אלה — אמנות הם בפני עצמם. והרי כל אמנות, ביסודה, הריה ענין של הר מוניה.

אף שאין אמנות הבישול, כשאר אמ' ניות, בת אלמות, הרי מקום נכבד לה כ"בתלנין" מהנה ומענג לחיי היום יום.

הכנת תפריט לא רגיל, או במתכון מיוחד — מעניקה לי הרגשה אמיתית של יצירה והישג. ואלה מביאים לי עונג. אני מקוה כי תמצאי בהצעותי עניין.

מעדן בננות

הנה תוספת אקוטית אותה מגישה אני עם אורז תפוח, לכבש, תרגולת, או אורז (הכמויות ל'6 מנות):

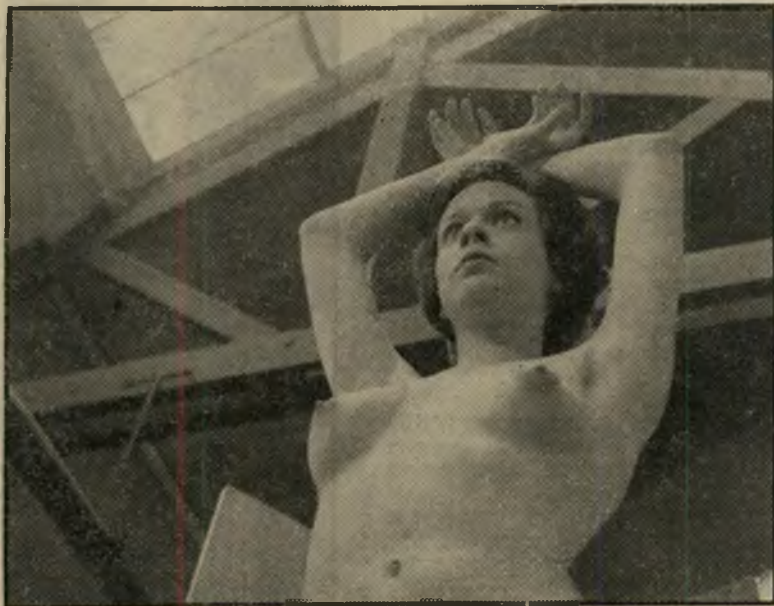
- 6 בננות קשות בגודל בינוני.
- 2½ כפות מרגרינה נמסה.
- מלח.

קלפי את הבננות, שימי לתוך תבנית אפיה, או פאירקס משומן היטב, ברשי היטב כל בננה במברשת עם מרגרינה נמסה וזרי מלח. אפי בחום בינוני כ' 18'15 דקות, עד שיתרכך, צקי על ה' בננות 1½ כוס רוטב קרי, רוטב זה הוא אחד האהובים עלי. והנה אופן הכנתו:

- 3 כפות מרגרינה.
- 1 בצל גדול קצוץ.
- 12 גרגרי כלפל.
- ½ כפית אגוז מוסקט מגורד (או נגויל, או גינג'ר).
- 2 עלי דפנה.
- 1½ כפות אבקת קרי.
- 3 כפות קמח.
- 2½ כוסות מים רותחים.
- מלח לטעם.

המיסי את המרגרינה, טגני את הבצל עד שיהיה, הוסיפי את כל המצרכים ובחשי עד שהרוטב יעלה בועות, סנני, צקי על הבננות כשהן פרוטות על פני אורז.

אשמח לשמוע את דעתך על הצעת.

"נערות לפאריס"
דדי לי, ואני לא?

אינה מניחה מקום לספק: הרוסים הם מוז' רים, מוזרים מאוד. הנה למשל הנוער המוסקבאי. במקום שמ צפים ממנו לבנות טילים, לטיס בחלל, להפגין למען קובה ולעקוב זה אחר זה, הוא מבלה בשיט על הוולגה, במומוטי אהבים בבריות שחיה מפוארות ובהאזנה לפואמות ליד פסלו של מאיקובסקי. במקום לעמוד בתור ללאם עומדים בתור למוזלי אום, ובמקום להתגייס לבנין צוללות אטר מיות, מתגייסים לבנות סכר בטיביר.

אולם לשיא המוזרות מתגלה רוסיה כא שר מתקרבות המצלמות לקולנוים. מתב רר שברפתות יש פרות ושחולבים אותן במחלבות השמליות; שבוזויות יש איזים ובדירים יש חזירים. וזה עוד כלום לעומת התעשייה: לבתי החרושת יש ארובות ובי ככשנים בוערת אש ועוד כהנה וכהנה דברים מוזרים ומשונים המעוררים התפע' לות, הערצה ותדהמה.

מה מותר לראות? זהו הסרט הרא' שון בקופרודוקציה סובייטית-צרפתית. ה' רוסים תרמו את הנוף, את החתיכות ואת העבודה. הצרפתים את השפה, הציונות ושלושה עתונאים שעובדת סירום ברוסיה משמשת תירוץ לכל הוסט. למרות הבדי חות המפוקקות פה ועם, והמצבים הקור מיים, אין זה אלא סרט תעמולה לתירות, בו מראים בדיוק מה שמותר לתירים לר' אות ברוסיה בסירור אינטוריסט: בתי

שביראש הצעיר שלה (דון מורי) בפני דילמה חמורה: להכנע לחצו של הנשיא, התובע את אישור המינוי, או לפסול את המועמד. אותה שעה מופעל על היור' גם לחץ סחטנים, המאיימים לגלות כי בע' שרותו בצבא היה הומוסקסואליסט. התו' צאה: הוא מאבד עצמו לדעת.

מאחורי אירת הנימוסין והכבוד ההד' די השוררת בדיוני הסינאט מגלה הסרט את הכוחות הפועלים האמיתיים: קנאות וקנאה, חשבונות אישיים ולחץ מפלגתי, שחיתות אישית וצבורית והרבה טמטום וצרות מוחין. זהו מצב האפיני ההרבה פרלמנטים בעולם, כגון אלה שבהם אין המצפון, המוסר או השכל הישר מכריעים, אלא הישובים אישיים ומפלגתיים.

חוקי המשחק. אבל במבט שני מתג' לה הסרט כיצירה פורשת ופטרנית. חול' שתו היא בחוסר נקטת העמדה מצד יוצ' ריו, כלפי המאורעות והאישים המתוארים בסרט. המסקנה המתבקשת היא, שאלה הם חוקי המשחק בפוליטיקה, אותם אפשר לבי רך או לגנוב, אך תמיד יש להשלים עםם. הדבר המשתמע מהסרט אינה הסכנה שמה' ויים נוהגים ויחסים אלה, המקובלים בסינאט, אלא, לכל היותר, שירות פעילות אכזרית זו אינה מקום לרכיבלב.

צ'ארלס ליהטון בהופעתו האחרונה, ות' ריסר שחקנים ידועים אחרים, פועלים כצ'